

Nguyệt Hằng chỉ nói một câu ngắn :

— Chị Tsien đây ư ? Em là Li-Ming đây.

Và Thanh Giang cũng đáp lại bằng một câu ngắn tương tự :

— Phải, chào em Li-Ming. Trong vòng 45 phút chị sẽ tới em.

« Tsien » và « 45 phút » là mật ngữ định trước. Và lại, dường không có mật ngữ, họ cũng nhận ra nhau một cách dễ dàng. Vì trước khi vào Sài Gòn cả hai đều học thuộc lầu giọng nói của nhau. Thanh Giang không đội lối phái viên tình ái của Câu lạc bộ Nguyên ước. Nàng giả làm vợ một sĩ quan ngoại quốc cao cấp. Khách trọ trong lữ quán đều là quân nhân ngoại quốc. Nhờ tổ chức sẵn của Smerch, Thanh Giang có thể đến ở một cách tự nhiên.

Và lại, nàng chỉ tới gặp Nguyệt Hằng một lần duy nhất tại khách sạn Caravelle. Lần thứ nhất và cũng là lần cuối cùng. Theo kế hoạch, sau khi gặp Thanh Giang tại Caravelle, Nguyệt Hằng cũng phải dọn đi nơi khác. Tướng H. đòi hỏi kế hoạch Thái bình dương phải được hoàn tất trong vòng 72 giờ đồng hồ là chậm nhất.

Thanh Giang lừ mắt nhìn quanh phòng. Nguyệt Hằng lắc đầu :

— Chị nói tha hồ. Họ bắt bắt lắm, chị ạ. Hồi ở ngoài ấy, em cứ tưởng họ là những kẻ vô cùng đặc lực. Giờ đây em mới biết là lão khoét. Sở dĩ ta thất bại trong quá khứ là vì rui ro, và nhất là vì cộng sự viên quá kém cỏi.

Thanh Giang đáp :

— Trái lại, chị, không nghĩ như em. Nhưng

thời, chúng ta không có thời giờ để thảo luận ra ngoài vấn đề. Chị chỉ được phép gặp em một lần, gặp để cung cấp cho mọi điều cần thiết. Em muốn những gì ?

Nguyệt Hằng cười kiêu hãnh :

— Em tin là kế hoạch có thể hoàn tất nội trong đêm nay.

— Nội đêm nay ?

— Vâng. Rạng đông là chúng ta đã có mặt trên tiềm thủy đình. Yêu cầu chị liên lạc với hạm trưởng.

— Em khỏi lo. Vì điều kiện an ninh, chị không thể liên lạc trực tiếp với hạm trưởng. lát nữa, chị sẽ nhúc trình về trung ương. Và trung ương sẽ ra lệnh cho hạm trưởng.

— Chị lo liệu xong phương tiện chuyển vận từ Sài Gòn ra Vũng Tàu chưa ?

— Rồi. Minh sẽ dùng quân xa.

— Quân xa ?

— Phải. Trong giờ giới nghiêm, di chuyển rất khó khăn, nên chúng ta chỉ có thể lên đường sau 4 giờ, nghĩa là sau khi hết giờ nghiêm. Dùng quân xa, và là quân xa ngoại quốc thì an toàn đệ nhất. Phóng nhanh thì gần 5 rưỡi, chúng ta đã có mặt trên bãi biển. Đạo này, đúng 6 giờ mới sáng, tàu ngầm có thể ngoi lên tiếp nhận chúng ta. Và lại, trời ở Cấp bị sương mù kinh khủng. Nói là 6 giờ, nhưng nhiều khi đến 7 giờ cũng còn sương mù trắng xóa. Nếu vì lẽ nào đó chúng ta không đến kịp giờ hẹn thì hạm trưởng sẽ trở lại đúng 18 giờ sau.

— Cảm ơn chị. Giờ đây, em xin chị dùng ly rượu chia vui với em. Em đã thành công trong chớp mắt.

— Thành công? Em thành công như thế nào?

— Mới gặp lần đầu, hẳn đã say em như điều đó.

—Ồ, đó là chuyện dĩ nhiên. Gặp người đàn bà đẹp nào, hẳn cũng say như điều đó. Sự dễ dãi của hẳn đối với phụ nữ chính là sự khó khăn đối với ta. Vì ai hẳn cũng say mê, ai hẳn cũng hẹn hò, ai hẳn cũng yêu đương nên chúng ta phải sáng suốt lắm mới phân biệt được thực hư, chân giả.

Chị quên chưa dặn em rằng trong đời càng dễ thành công thì càng nên thận trọng. Đọc truyện Tam quốc, em còn nhớ là nhiều danh tướng bị thua không còn manh giáp vì ban đêm đánh trại địch mà trại địch trống rỗng, tướng bỏ ăn, ngờ đầu địch mai phục bên ngoài. Chị sợ thái độ dễ dãi của hẳn là một đòn phép cao cường.

— Hừ, cao cường... Có thể chị cho là em tự phụ. Trong nghề điệp báo, tự phụ là điều tối kỵ. Nhưng trong hoàn cảnh này, xin chị cho phép em tự phụ một chút. Chị cho phép em khinh thường những người đã thất bại trước Z.28. Theo em, Z.28 chẳng là gì hết. Chẳng qua chúng ta đã khờ khạo thần thánh hóa một nhân viên cao cấp của địch, thế thôi...

— Thế thôi... em quan niệm công việc một cách vô cùng dung dị và nguy hiểm. Chúng ta không hề thần thánh hóa bằng sự khờ khạo. Mà là rút tía kinh nghiệm đau thương của dĩ vãng. Trước ngày lên đường, em đã đọc hồ sơ trong thư khố,

và em đã thấy rằng trong số nhân viên nam nữ phụ trách Z.28, hầu hết đều là cán bộ xuất sắc, đàn ông thì giỏi võ, mưu lược vẹn toàn, đàn bà thì tuyệt đẹp, lại khôn ngoan và lý trí minh mẫn. Z.28 thường có một bề ngoài đại gái, nhưng trong thâm tâm rất xảo quyệt, và sáng suốt. Mới bắt tay vào việc, nhiều người đã nghĩ như em. Nhưng đến khi lâm sự, mới thay khó.

— Em xin nghe lời chị. Tuy nhiên, chị nên đặt mình vào hoàn cảnh của em mới hiểu được em tự phụ là đúng. Hẳn vật nài, xin xỏ mãi em mới nhận lời đi ăn tối nay với hẳn. Em không có hẹn với ai, vậy mà hẳn vẫn tin khi em nói là có hẹn với hai ông khách quan trọng. Theo em, hẳn là anh hùng đất sét.

— Cách đây 3 năm, một nữ nhân viên KGB cũng lý luận như em. Nhân viên này là Luba, mới 23 tuổi, nhưng về kinh nghiệm thì ít đồng nghiệp phải yếu sánh kịp. Luba cũng đẹp như em, tuy nhiên, nhan sắc có vẻ Tây phương, chứ không kín đáo và mặn mà bằng em.

Theo lệnh KGB, Luba bắt bớ với Z.28 tại thị trấn Tây Bá linh, nhân dịp hẳn được nghỉ hè leo hành đến đó. Như em đã biết, chỉ trong nháy mắt là có thể đưa được hẳn từ phía tây qua đường ranh giới sang phía đông. Trong buổi gặp đầu tiên, thẳng thắn vật Z.28 mà Luba lập tức và đã ngỏ lời mời nài đi ăn. Hẳn vẫn có cái tật mời đàn bà lạ đi ăn cơm, nhất là ăn cơm tối, rồi sau khi rượu ngà ngà say, trời bắt đầu khuya, hẳn giở thói hào hoa rủ về phòng trọ.

Luba giả vờ mê hẳn. Hồi tối, Luba về Đông

Bá linh, hội ý với đồng chí đại tá, chỉ huy ban Hành động của KGB. Ba xe hơi được đậu sẵn ngoài tiệm ăn. Tiệm ăn chỉ cách đường ranh giới 300 thước. Nghĩa là công tác có thể được hoàn tất ngon lành.

Z.28 ép Luba uống rượu. Tuy đã đề phòng chu đáo, nàng vẫn chệnh choáng say. Luba dinh n.nh hần cũng say, ai ngờ càng uống hần càng tỉnh ra. Luba lại bỏ vào ly rượu của hần một viên thuốc đặc biệt làm cho thân thể hần rời rã. Luba thấy hần uống ly rượu này, và không riêng Luba, hầu hết nhân viên KGB có mặt đêm ấy trong nhà hàng đều công nhận như vậy.

Ai cũng tưởng hần rụng gối, ngờ đầu hần vẫn khỏe, vẫn sáng suốt, có lẽ lại khỏe, lại sáng suốt hơn bao giờ hết. Nửa đêm, trời lấm tẩm mưa, hần khật khưỡng quàng ngang lưng Luba ra ngoài đường.

4 đồng nghiệp KGB chờ sẵn, ập tới bắt hần. đưa lên xe. Em đừng quên rằng ban Hành động KGB — Bá linh chỉ gồm toàn nhân viên ao lớn, trông như khổng lồ đồ vật. Họ xử trí nhanh nhẹn và đặc lực, ít khi dùng vũ khí. Đinh ninh 4 khổng lồ đồ vật đủ đánh bại một gã thanh niên say bí tỉ. KGB không bố trí yểm trợ đặc biệt.

Bị tấn công bất ngờ, hần giờ tay dẫu hàng. Anh em KGB tổng hần lên xe, phóng thẳng qua phía đông. Té ra từ đầu đến cuối, hần hoàn toàn đóng kịch. Đoàn xe gần đến biên giới thì bị chặn lại. Phần gián Mỹ đã chờ sẵn mà KGB không biết. Tài xế KGB đạp ga, định vượt qua rào cản thì hần vung tay đánh bất tỉnh. Cả 4 nhân viên hộ tống

đều bị hần đánh bất tỉnh trong vòng một phút đồng hồ.

Em nhớ kỹ chưa? Cả 4 nhân viên hộ tống, chưa kể tài xế đều bị Z.28 loại khỏi vòng chiến trong vòng một phút đồng hồ. Hiện nay, họ đang nằm rục xương trong trại giam. Luba là điệp viên lão luyện song còn thua xa sự lão luyện của Z.28. Nàng đã bị lừa như con nít. Dĩ nhiên, chị không bao giờ so sánh em với Luba, nhưng em ơi... Z.28 không phải là gã đàn ông tầm thường. Trước khi hàn động, chị muốn em kiểm điểm lại tình hình một cách bình tĩnh và khách quan. Trong lúc trò chuyện, em có sẵn đón hần đặc biệt không?

— Em theo đúng kế hoạch, luôn luôn tỏ vẻ lạch đạm để kêu gọi sự ham muốn của hần.

— Khi hần ngỏ lời mời ăn cơm, phản ứng của em ra sao?

— Em thẳng tay từ chối. Hần khẩn khoản một hồi, em mới giả bộ ngăn ngừa... nửa giờ sau em mới chịu nhận lời, và như chị đoán biết, em chỉ ưng thuận với thái độ miễn cưỡng.

— Được. Chị hy vọng là màn kịch thứ nhất không bị trục trặc. Nhưng còn màn kịch đêm nay... Chị vẫn e ngại một điều...

— Chị tin ở em. Em không đến nỗi vụng về. Theo em, hần đã lọt vào xiếc rồi.

— Không, chị không e ngại về phần hần nữa. Cha nó lù thì chú nó khôn, phương ngôn đã dạy chúng ta như vậy. Có thể trong cơn si tình, hần đeo hên em, song còn lão già tổng giám đốc, còn con bé Nguyễn Hương khôn như ranh nữa. Đó là chưa kể Triệu Dung và Lê Diệp. Bọn họ qui

Văn Bình hơn mọi báu vật trên trái đất, di dân một bước họ cũng cho người bám sát. Chị chỉ hy vọng là lão Hoàng đi vắng, giao mọi việc lại cho Triệu Dung thì nay hy vọng đã thành sự thật.

— Lão đi vắng rồi ư ?

— Rồi. Nhân viên của trú sứ vừa báo cáo cho chị biết. Từ sáng nay, Triệu Dung đã lên quyền tổng giám đốc.

— Vậy thì may mắn quá... Trời đã giúp cho chúng ta thành công về vang.

— Nhưng còn Nguyễn Hương... Con bé ghen tuông kinh khủng... Nhân viên của trú sứ túc trực trước lầu quán Caravelle đang theo dõi Văn Bình. Chị tin là Triệu Dung và Nguyễn Hương đã bí mật hộ vệ hắn. Nếu vậy, thì chúng ta cần thận trọng hơn nữa.

Cửa phòng lại mở.

Cô thư ký « núi lửa » tiến vào, chìa cho Nguyệt Hằng một mảnh giấy. Đọc xong, nàng hơi tái mặt. Thanh Gian cười nhạt :

— Đứng rồi, phải không em ?

Nguyệt Hằng thở dài :

— Vâng. Văn Bình ra đến đường Tự Do thì bị rượt theo. Chắc là nhân viên của Sở Mật vụ.

— Dĩ nhiên. Họ là nhân viên của Triệu Dung. Máy người rượt theo cả thầy ?

— Hai. Nếu họ biết chúng ta cử nhân viên đi theo thì hỏng hết.

— Ô, nhân viên của chúng ta hơn họ một trời, một vực. Một năm huấn luyện về kỹ thuật kiểm soát ngoài công lộ, còn nhân viên của họ chỉ học cóc nháy ba tháng là nhiều nhất.

— Bây giờ chị nghĩ thế nào ?

— Theo chị, thì nhân viên Mật vụ đi theo Văn Bình không phải là chuyện bất thường. Trong quá khứ, lão Hoàng sai nhân viên đeo bên hắn như bóng với hình. Chị không tin rằng Mật vụ đã phăng ra chúng ta ở đây. Và lại, chị đã có phương pháp thử lại bài toán...

— Thử lại bài toán ?

— Phải, chị đã có phương pháp xác định xem bị lộ hay không. Chị đến lầu quán Caravelle gặp em là để thử lại bài toán ấy. Hắn nhiều lần em đã tự hỏi chúng ta thiếu gì địa điểm gặp gỡ an toàn tại Sài Gòn mà lại lù lù dẫn xác tới khách sạn lớn nhất. Và có lẽ em đã đoán già à chúng ta dụng ý. Thật vậy, trong khi đặt kế hoạch Thái bình dương, Trung ương đã dụng ý : chị đến chỗ nhĩ mục quan chiêm tiếp xúc với em, nếu chị hoặc em bị địch nghi ngờ, tất nhiên phải cho người đi theo.

Nguyệt Hằng đưa móng tay lên miệng cắn, mặt hơi ửng đỏ. Giọng nàng đượm vẻ nùng nịu :

— Chị tha lỗi cho em. Trong cơn nóng ruột, em đã tự phụ một cách vô lý. May mà có chị...

Thanh Giang khoát tay :

— Hồi còn ít tuổi, chị cũng tự phụ, nhiều khi còn tự phụ hơn em nữa. Tự phụ là đặc tính của tuổi trẻ. Tự phụ còn là đặc tính của đàn bà có sắc đẹp hơn người. Em còn trẻ, lại đẹp khác thường, thì tự phụ chỉ là hậu quả không thể tránh khỏi. Tuy vậy, vì quyền lợi chung, đàn bà chúng ta nên dẹp bỏ tự ái và tự phụ. Chị thiết tha hy

vọng em sẽ nghe lời chị, hoàn toàn nghe lời chị, vì đâu sao...

Nguyệt Hằng ngắt lời :

— Chị đừng ngại gì cả, em xin hoàn toàn tuân theo mệnh lệnh của chị. Chị là cấp chỉ huy của em. Chị lại nhiều tuổi, giàu kinh nghiệm hơn em.

— Cảm ơn em đã nghĩ đến điều ấy. Chị đích thân từ Hà Nội vào Nam là để trực tiếp điều khiển Theo chị, thì đây là vận hội cuối cùng đối với chúng ta, nếu không loại trừ được Văn Bình thì trong tương lai không còn dịp may hãn hữu nào nữa. Đêm nay, chị sẽ bố trí đầy đủ. Em bắt đầu gặp hãn trong nhà hàng là bên ngoài chị đã tung nhân viên theo dõi, canh phòng, gây rối loạn, để đánh lạc hướng công an, mật vụ của địch. Theo kế hoạch, chúng ta nên bắt sống Văn Bình. Nhưng trong hoàn cảnh bất khả kháng, có thể thủ tiêu. Có lẽ thủ tiêu thì hơn...

— Chị vừa nói là sẽ yêu cầu hạm trưởng chờ chúng ta ngoài khơi Vũng Tàu...

— Xuống tàu, vượt qua vĩ tuyến là thượng sách. Nhưng chúng ta chỉ có thể thi hành thượng sách trong trường hợp đối phương hoàn toàn bị lừa.

— Theo em, thì địch đã hoàn toàn bị chúng ta lừa. Lão Hoàng dùng một nhân viên quen trong ban Đảo vụ để che mắt chúng ta, song chúng ta đã giả vờ ngu xuẩn, gây ra vụ ám sát trên xa lộ. Văn Bình bị cầm cung suốt mấy tháng trường, sau vụ ám sát mới được xuất đầu lộ diện, sự kiện này chứng tỏ rằng lão Hoàng rất tin tưởng. Tin tưởng là chúng ta đã bị phỉnh gạt.

— Em nói đúng. Nhưng chị sợ chưa đúng 100 phần 100. Trong nghề điệp báo, đúng 99 phần trăm cũng có thể nguy đến tính mạng, vì như em đã biết, nhiều khi chỉ 1 phần trăm cũng lật ngược được thế cờ. Hiện nay, căn cứ vào phản ứng của địch, căn cứ cả vào báo cáo của nhân viên trú sứ, chúng ta có thể tạm thời kết luận rằng địch đã bị chúng ta cho vào xiềng. ✓

Địch đã bị lừa. Nhưng bị lừa đến bao giờ ? Thật sự bị lừa hay là giả vờ bị lừa ? Chỉ khi nào trả lời được hai nghi vấn ấy, chị mới dám đoán chắc. Nghĩa là chị mới dám thực hiện giai đoạn hai của kế hoạch : đưa Văn Bình xuống tàu. Nếu từ giờ đến đêm, chị chưa tìm ra đáp số, thì bắt buộc phải đánh xả láng. Em phải hạ sát Văn Bình với bất cứ giá nào. Xong xuôi, chúng ta sẽ rút bằng đường riêng ra khu.

Nào, em còn hỏi chị điều gì nữa không ?

Nguyệt Hằng bàng khuâng nhìn ra cửa sổ phân chiếu một mảnh trời xanh lơ ngập tràn ánh nắng vàng chói :

— Thưa chị không.

Thanh Giang cười :

— Chị tin cây ở em.

Nguyệt Hằng cười theo :

— Em cũng tin cây ở chị.

Thanh Giang rút trong ví tay ra một cái quẹt máy Zippo mới toanh, đưa cho Nguyệt Hằng và dẫn :

— Đây là máy phát tuyến. Trong vòng 5 phút nữa, chị sẽ có mặt dưới đường. Lẽ ra đi xe hơi, chị sẽ đi bộ, cốt nhưm địch. Nếu nhân viên của